

Povestea "Monumentului Eroilor Satului" din Turț

Monumentul a fost dezvelit în 9 Mai 2021

PAGINA 3

Ion Marița, cel care a luptat pentru ridicarea acestui monument și primarul din Turț

Evul Mediu Întunecat

Ciuma a fost cea mai mare cauză de decese în Evul Mediu Întunecat. Boala necruțătoare a avut un efect devastator asupra populației în secolele al XIV-lea și al XV-lea. Ciuma a fost cunoscută și sub forma de "Moarte Neagră". Ea a fost transmisă de purcii care trăiau pe blana șobolanilor negri, transportați de corăbiile cu mărfuri din Asia, Orientul Mijlociu și Europa. Ciuma a ucis peste 750 000 000 de oameni, din care peste jumătate din populația europeană.

PAGINA 7

Istanbul, un oraș al contrastelor

PAGINA 5

Andrew Jackson, un politician controversat

PAGINA 6

Rachel Zegler va fi Albă ca Zăpada

PAGINA 8

Lecitina ajută memoria, dar și silueta

PAGINA 4

În 14 iulie, femeile devin stăpânele soților și pot să le poruncească orice

PAGINA 2

Electric Castle revine

După un an de pauză din cauza pandemiei, Festivalul Electric Castle se ține la Cluj-Napoca și la Bonțida, în perioada 6-15 august. Zeci de artiști din România și din străinătate își așteaptă fanii. "Trei zile, șase scene, zeci de artiști pentru primul weekend al EC_Special, toate la castelul Banffy. Sigma și Noisia revin aici, în format DJ Set, iar pentru fanii artiștilor olandezi va fi un moment emoționant: Noisia este la ultimele show-uri după 20 de ani în topul muzicii electronice", se arată într-un comunicat trimis de organizatori. Din 9 august, etapa Bonțida a Electric Castle va fi urmată de etapa Cluj-Napoca, iar spectacolele vor fi ținute în peste 20 de locații.

"Probabil cea mai așteptată scenă, cea din Piața Unirii, va oferi, în fiecare seară, un mix de artiști români și străini din toate zonele muzicale. Golan și The Blaze (DJ set), duo-ul francez cu una dintre cele mai spectaculoase evoluții din ultimii ani în muzica electronică. Șuie Paparude, Subcarpați, Irina Rimes, Alternosfera, Vița de Vie, Coma, CTC și Zdob și Zdob completează afișul celor 7 seri în Piața Unirii".

Raffaella Carra a murit la 78 de ani, după o lungă suferință

Raffaella Carra, considerată „regina televiziunii italiene”, a murit luni, 05.07.2021, din cauza unui cancer care a chinuit-o în ultimii ani. La 78 de ani, Raffaella Carra se bucura de aura unei legende a muzicii și a televiziunii italiene, fiind adorată deopotrivă de publicul din străinătate. A fost prezentă neînterupt pe micile ecrane, decenii întregi, până în urmă cu doi ani. Și în România, Raffaella Carra a fost unul dintre numele occidentale care a reușit să treacă de barierele cenzurii comuniste. „Raffaella Carra s-a stins din viață luni, la 16.20, după o boală nemiloasă care i-a cuprins corpul său fragil, dar atât de plin de energie”, anunță un comunicat al familiei, citat de Agerpres. „A fost o forță de neoprit, care a urcat-o pe culmile star system-ului mondial, o voință de fier care nu a părăsit-o până în ultimul moment, astfel încât nimeni nu a știut cât de grea i-a fost suferința”, adaugă comunicatul.

Cel care i-a fost partener în ultimii ani, Sergio Japino, a scris într-un mesaj: „Raffaella ne-a lăsat, ne-a părăsit. A plecat într-o lume mai bună, unde omenia sa, râsul ei înconfundabil și talentul său extraordinar vor străluci pentru totdeauna”.

TRADIȚII

De 14 iulie se știe că nevestele au mare libertate de mișcare. Practic, în această zi ele sunt stăpânele soților lor și le pot porunci aproape orice. În caz de nesupunere, acestea îi puteau chiar bate, fără ca bărbații să aibă dreptul de a riposta în vreun fel. Totuși, preventiv, cu câteva zile înainte, unii bărbați administrau o bătaie bună nevestelor cu câteva zile înainte de Ciurica, deoarece considerau că de 14 iulie, nu vor reuși să ridice mâna asupra lor. "Dacă femeia își bate bărbatul în această zi, tot anul îl va putea bate", afirmau unele obiceiuri locale, culese de etnologii Ion Mușlea și Ovidiu Bârlea.

De 14 iulie, femeile sunt declarate stăpânele soților și pot să le poruncească orice

Dacă nevasta își bate bărbatul în această zi, tot anul îi va putea aplica "corecții", conform unor obiceiuri locale

Ce-a de-a doua săptămână a lunii iulie este și ea, bogată în praznice laice, dar și religioase. Este dedicată aprigelor surori ale Sfântului Ilie, zețe ale soarelui ce pot trimite arșiță și pot provoca incendii.

Desigur că acest interval de 7 zile are și sărbători religioase destul de importante, precum Sfântul Pangratie, prăznuit la 9 iulie, Sfinții 45 de Mucenici din Nicopolea Armeniei menționați la 10 iulie, iar două zile mai târziu se cinstește icoana Maicii Domnului Prodromița.

Sfântul Pangratie, prăznuit la 9 iulie, l-a cunoscut pe Apostolul Petru

Sfântul Mucenic Pangratie a fost episcopul Tavromeniei (Taormina), în Sicilia. Sfântul Mucenic Pangratie, Episcopul Taorminei, s-a născut pe vremea când Mântuitorul Iisus Hristos trăia pe pământ.

Părinții lui Pangratie erau din Antiohia. Auzind despre Iisus Hristos, tatăl lui Pangratie l-a luat cu el pe fiul său și au mers să-l vadă cu ochii lor pe Marele Învățător în Ierusalim. Minunile și învățăturile sfinte ale Mântuitorului l-au uimit pe tatăl lui Pangratie și a crezut că Hristos că este Fiul lui Dumnezeu. Astfel, s-a apropiat de discipolii Lui, mai ales de Apostolul Petru. Atunci a avut ocazia și tânărul Pangratie să-l cunoască pe Apostolul Petru.

După Înălțarea Mântuitorului, unul din apostoli a venit în Antiohia și i-a botezat pe părinții lui Pangratie și pe toți cei din gospodăria lor. După moartea părinților, el a lăsat totul în urmă și s-a retras la Pontus să trăiască într-o peșteră, petrecându-și zilele în rugăciune și meditație. Sfântul Apostol Petru l-a vizitat pe Pangratie la Pontus, pe când trecea prin acele părți. Odată l-a luat cu el în Sicilia unde se afla pe atunci Sfântul Apostol Pavel. Împreună, cei doi sfinți apostoli l-au numit pe Pangratie Episcop al Taorminei.

Sfântul Pangratie a lucrat cu zel la iluminarea creștină a oamenilor. Într-o singură lună el a construit o biserică

unde-și oficia sfintele slujbe. Numărul credincioșilor a crescut simțitor, aproape toți din Taormina și din orașele învecinate devenind creștini.

Sfinții 45 de Mucenici din Nicopolea Armeniei sunt pomeniți la 10 iulie

Sfinții 45 de Mucenici din cetatea Nicopolea Armeniei au pățimit în vremea împăratului Liciniu (308-324). Dintre acești sfinți, îi amintim pe Leontie, Mavrichie, Daniil și Antonie. Acești mucenici și-au mărturisit credința întru Christos, și pentru aceasta au fost condamnați la moarte. Le-au fost tăiate mâinile și picioarele, iar trupurile mutilate le-au fost aruncate în foc. Unii și-au dat sufletul Domnului din momentul în care le-au fost tăiate mâinile și picioarele, însă alții au fost aruncați de vii în foc.

Sfinții au fost mistuiți de flăcări, iar osemintele le-au fost aruncate în râul Laces. Ele au fost observate de câțiva creștini și luate din acest râu, după care au fost puse la loc de mare cinste.

După moartea lui Liciniu, s-a ridicat un lăcaș de cult în cinstea lor, iar oasele cele sfinte au fost așezate în masa din Sfântul Altar, și s-au prefăcut în izvor de tămăduiri.

12 iulie, cinstirea icoanei Maicii Domnului Prodromița, Nefăcută de mână omenească

Icoana Maicii Domnului Prodromița cunoscută mai mult sub numele de Icoana Nefăcută de mână omenească Prodromița sau, mai simplu, Prodromița este cea mai importantă icoană a comunității românești de la Muntele Athos din Grecia, despre care se consideră a fi făcătoare de minuni. Icoana este găzduită la schitul românesc Prodromul și, datorită faimei ei, atrage anual zeci de mii de pelerini și turiști din toată lumea. Faima deosebită și-a căpătat-o datorită faptului că, se crede, chipul Fecioarei Maria nu a fost zugrăvit de o mână pământească, ci de penelul unui înger, conform voinței lui Dumnezeu. Totodată, istoria a consemnat numeroase minuni, în special vindecări miraculoase de boli incurabile, care i-au crescut și mai mult faima. În legătură cu icoana, a fost redactat și Acatistul Maicii Domnului Prodromița, precum și rugăciunea Prodromița, amândouă bucurându-se de o mare popularitate, nu numai la Sfântul Munte, ci în întreaga Ortodoxie. Prăznuirea are loc în fiecare an, pe data 12 iulie, fiind o sărbătoare mare, cu priveghi pe întreaga noapte.

13 iulie, soborul Sfântului Arhanghel Gavriil, cel care a adus Sfintei Fecioare Maria Vestea cea Bună a mântuirii

În 13 iulie, Biserica Ortodoxă Română a hotărât să fie prăznuit, în data de 13 iulie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil.

El este cel care a adus Sfintei Fecioare Maria Vestea cea Bună a mântuirii.

Se mai crede, din moși-strămoși, că dacă soții se certau în ziua de Ciurica, atunci ei vor avea parte de divergențe tot anul

Tot el a tălmăcit prorocului Daniil vedeniile minunate, s-a arătat dreptei Ana înștiințând-o că va naște pe Maica Domnului nostru Iisus Hristos și a fost păzitorul Sfintei Fecioare Maria pe când se afla în templu. S-a arătat și preotului Zaharia vestindu-i nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, le-a vestit păstorilor la Betleem marea bucurie a Nașterii Domnului și s-a arătat Mântuitorului Hristos în Grădina Ghetsimani înainte de Patima Sa cea de bunăvoie.

Tot el s-a arătat femeilor mironosițe în ziua Învierii Domnului și Sfintei Fecioare Maria pe când se ruga în Muntele Eleonului, vestindu-i apropierea cinstitei Adormiri.

Arhanghelul Gavriil, al cărui nume înseamnă „puterea lui Dumnezeu”, mai este pomenit în 8 noiembrie, de Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, dar și în ziua de după Buna Vestire (26 martie).

Pomenirea de astăzi se datorează sfințirii bisericii din Constantinopol, din secolul al IX-lea, cu hramul Arhanghelului Gavriil.

Panteliile se celebrează din 13 iulie și până în 27 iulie

Panteliile sunt surorile Sfântului Ilie și reprezintă punctul culminant al sărbătorilor de vară, referindu-ne aici la praznice populare. Sunt sărbătorite de două ori, cu șapte zile înainte de sfântul Ilie, și la 7 zile după prăznuirea acestui sfânt.

În unele sate, se spune că Panteliile sau Părlile sunt atât de răutăcioase, încât părjolesc totul în urma lor.

Cea mai rea și amenințătoare soră a Sfântului Ilie este Ciurica

Ciurica a fost luată de păr de jidovi,

iar Circovii au căznit-o prin roate și cercuri. Această sfântă a bătut pe dracu-n cap cu ciomagul și cu un ciocan, când a vrut să toace.

De aceea a ajuns să fie recunoscută drept cea mai rea și amenințătoare soră a Sfântului Ilie și se sărbătorește în 14 iulie. Cei care nu respectă sărbătoarea sa, vor fi ciuruiți în bătaie.

Copiii care sunt bolnavi sau sunt cuprinși de spaimă trebuie să treacă în această zi prin cercuri de flori ca să se vindece.

Se spune că în 14 iulie nu este bine să te piepteni, sau să scoți gunoiul din casă, deoarece vitele se pot îmbolnăvi sau pot fi atacate de fiarele sălbatice.

Tot de 14 iulie se știe că nevestele au mare libertate de mișcare. Practic, în această zi ele sunt stăpânele soților lor și le pot porunci aproape orice. În caz de nesupunere, acestea îi puteau chiar bate, fără ca bărbații să aibă dreptul de a riposta în vreun fel. Totuși, preventiv, cu câteva zile înainte, unii bărbați administrau o bătaie bună nevestelor cu câteva zile înainte de Ciurica, deoarece considerau că de 14 iulie, nu vor reuși să ridice mâna asupra lor.

"Dacă femeia își bate bărbatul în această zi, tot anul îl va putea bate", afirmau unele obiceiuri locale, culese de etnologii Ion Mușlea și Ovidiu Bârlea. În această zi, oamenii o cam șterg de-acasă, de teamă ca nu cumva nevasta să-i ia la trei păzește, din lucru de nimic. Totuși, se mai crede, din moși-strămoși, că dacă soții se certau în această zi, atunci ei vor avea parte de divergențe tot anul.

În 15 iulie sunt prăznuiți mucenicii care au pățimit în primele veacuri ale creștinismului

În data de 15 iulie sunt prăznuiți mucenicii care au pățimit în primele veacuri ale creștinismului. Este vorba

despre sfinții Chiric și Iulița. În tradiția populară, această zi este asociată cu diferite pericole sau întâmplări nefaste. Ziua mai este denumiă în unele zone drept Chirică Șchiopul.

În 16 iulie, de Mărina Măcinica, oamenii ar trebui să devină mai buni

În data de 16 iulie este sărbătorită Marina Macinica și este ziua în care oamenii devin mai buni.

Se zice că în 16 iulie, toți cei care vor să aibă parte de dragoste trebuie să culeagă în.

Bătrânii de altădată spuneau că cine lucrează în această zi se face jumătate pește, jumătate om. Mărina se ținea deoarece exista credința că pământul șade pe o coadă de pește și le era frică să nu dea peștele din coadă, să răstoarne pământul.

Marina se serbează și pentru că ea îi înspăimântă pe draci și îl apără pe om de ei. Marina și Catarina au fost două fete foarte frumoase. Diavolul a încercat să le ispătească, dar n-a reușit. El le-a închis într-o temniță, s-a prefăcut în șarpe ca să le sperie. Din șarpe, s-a făcut ied. Sfânta Marina nu s-a speriat, ci a prins iedul de barbă și, cu un ciocan, a început să-l bată, până a fugit. Mărina a prins pe dracul, ducându-se să toace la biserică, i-a luat ciocanele sau maiele și l-a bătut cu ele, până l-a lăsat aproape mort, umplându-l de sânge.

Sf. Marina e zugrăvită după ușa de la biserică ținând pe dracul de corn, cu chip de capră și chinuindu-l, lovindu-l cu strășnicie. "De lucrezi în această zi, te lovește Sfânta Marina, cum a chinuit și lovit pe demonul prins", zicea o vorbă din bătrâni.

Tocmai de aceea, gospodinele au interdicții în ceea ce privește curățenia casei: acestea nu trebuie să măture în casă sau să toarcă.

A consemnat Mirela Filimon

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef
supliment - Adriana Zaharia
(Informația Zilei de Duminică
și Sănătate și Frumusețe,
Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Ioan Marița, om cu credință temeinică și înzestrat cu multă răbdare și consecvență, nu și-a pierdut nădejdea că acest monument va fi ridicat și amplasat la locul convenit. După moartea soției Ileana, în luna mai 2020, Ioan Marița și-a creat un motiv real de a trăi, așa că a luat macheta monumentului și s-a dus la domnul primar Ioan Irime și a exprimat dorința de a vedea împlinită misiunea ridicării monumentului.

MEMORII

Ion Marița și-a văzut visul împlinit: “Monumentul Eroilor Satului” din Turț

Ideea construirii acestui monument, dedicat eroilor satului, aparține lui Aurel Marița, Grigor Dănuț, Vasile Dănuț și Vasile Lucuț din comuna Turț, județul Satu Mare. La solicitarea acestor turțeni inimoși, prin mijlocirea lui Doina Marița, studentă la Universitatea de Arte București, în vara anului 1994, domnul Traian Stanciu împreună cu fiul său Ovidiu Stanciu, artiști plastici consacrați din județul Neamț și București, și-au asumat conceptul artistic, proiectarea și execuția efectivă a componentelor din lemn ale monumentului.

Lemnul a fost ales ca principal element, ca și expresie a tradiției populare din zona Oașului, ce reprezintă simbioza între om și natură, între viață și moarte. Latura decorativă a sculpturii monumentului constă în panouri ce conțin ca simboluri: sfoara (semn al continuității), colacul (simbol al belșugului) și rozeta (simbol solar). Ca centre de interes ale ansamblului sculptural sunt: Mântuitorul răstignit pe cruce, simbol al sacrificiului suprem al eroilor comunei și portretul în basorelief al lui Iuliu Maniu, simbol național al martiriului poporului român în perioada comunistă. Întrucât acest monument este un ansamblu tridimensional, ca reprezentare pentru mântuitor s-a considerat potrivită sculptura în ronde-bosse, pentru ca lucrarea artistică să fie echilibrată din toate unghiurile de vedere.

Artiștii plastici, Traian și Ovidiu Stanciu au realizat inițial proiectul și macheta monumentului

Monumentul a fost conceput în fapt ca o troiță de drum, tradițională, având la bază un soclu trapezoidal pe care sunt atașate plăci din lemn comemorative, incizate cu numele eroilor turțeni din cele două războaie mondiale și din perioada comunistă, simboluri specifice artei tradiționale românești și figura dominantă a lui Iuliu Maniu, acestea dispuse pe părțile soclului, iar în vârf, ca simbol al sacrificiului suprem, Iisus Hristos crucificat.

Artiștii plastici, Traian și Ovidiu Stanciu au realizat inițial proiectul și macheta monumentului. Procurarea materialului lemnos s-a făcut prin implicarea lui Aurel Marița iar lucrările efective de sculptură în lemn au fost realizate în curtea casei acestuia, unde au fost cazați cei doi artiști plastici în vara anului 1994, mâncarea fiind asigurată de mai multe familii din Turț, inclusiv de către familia Ioan și Ileana Marița. În paralel cu munca artiștilor plastici, Lucuț Vasile, președinte al PNTCD Turț, înaintează o cerere către Consiliul Județean Satu Mare care emite Certificatul de urbanism nr. 100/05.09.1994 necesar obținerii autorizației de construire a acestui monument. Ulterior se obțin avize de la Drumurile Județene și de la Inspectoratul Județean al Culturii. În aceste condiții, în toamna anului 1994 grupul de inițiatori face demersuri pe lângă Consiliul Local Turț în vederea obținerii aprobării construcției

Ioan Marița, om cu credință temeinică și înzestrat cu multă răbdare și consecvență, nu și-a pierdut nădejdea că acest monument va fi ridicat și amplasat la locul convenit. A fost premiat ca “Luminător al satelor”

monumentului. Consiliul Local Turț nu aprobă respectiva solicitare iar proiectul stagnează.

După anul 2000, a mai existat o tentativă, eșuată și aceasta, de solicitare a aprobării Consiliului Local Turț pentru realizarea monumentului. Acest cel de-al doilea demers a fost întreprins de Aurel Marița, la acea dată consilier local din partea PNTCD Turț și Asis. Univ. dr. Doina-Laura Sibiceanu-Marița, fata lui Ioan Marița. În refuzul majorității consilierilor locali s-a invocat falsul motiv că acest monument nu prezintă garanția durabilității lui în timp datorită structurii lui lemnoase care nu ar rezista la intemperiiile vremii, a anotimpurilor. Replica lui Doina-Laura Sibiceanu-Marița a fost: “Oare cum de rezistă de atâtea secole troițele, stâlpii, porțile, bisericile de lemn, ca să nu mai vorbim de esența sculpturii sacre românești, bazată pe lemn și care datează de sute de ani?” După acest ultim refuz, totuși, Primăria din Turț, inspirată de demersurile prezentate mai sus, a construit un monument din granit negru dedicat eroilor turțeni, amplasat în parcul din centrul comunei.

Cert este că după acest moment lucrurile au rămas în uitare și ignoranță. Piese de lemn sculptate, componente ale monumentului au fost adăpostite în

casa și șura lui Aurel Marița, iar Iisus și portretul lui Iuliu Maniu în antroul casei lui Ioan Marița. Aceasta timp de 26 de ani!

Sfințirea și dezvelirea monumentului a avut loc în 9 Mai 2021

Ioan Marița, om cu credință temeinică și înzestrat cu multă răbdare și consecvență, nu și-a pierdut nădejdea că acest monument va fi ridicat și amplasat la locul convenit. După moartea soției Ileana, în luna mai 2020, Ioan Marița și-a creat un motiv real de a trăi, așa că a luat macheta monumentului și s-a dus la domnul primar Ioan Irime și a exprimat dorința de a vedea împlinită misiunea ridicării monumentului. Deci a cerut sprijinul actualului primar, domnul Ioan Irime, apoi propunerea s-a discutat în următorul consiliu local și prin HCL nr.39/30.06.2020 s-a aprobat realizarea acestui obiectiv. Categoriec a fost un act de voință, credință și patriotism din partea actualului Consiliu Local precum și a domnului Primar în funcție, Ioan Irime.

Din iunie 2020 până la finalizarea și sfințirea acestui monument public, când a fost conferit comunității locale,

Ca centre de interes ale ansamblului sculptural sunt: Mântuitorul răstignit pe cruce, simbol al sacrificiului suprem al eroilor comunei și portretul în basorelief al lui Iuliu Maniu, simbol național al martiriului poporului român în perioada comunistă

Ioan Marița și-a dedicat toată energia și credința că acest proiect va deveni realitate vie. Și-a asumat la vârsta de 82 de ani să nu moară până nu va înfăptui acest vis: “Eu mă tem că voi muri și n-a fi gata!” Poate că a avut momente de cumpănă și îndoială sau se simțea singur și neajutorat, dar cu înverșunare și-a urmărit idealul propriu, a supravegheat desfășurarea tuturor lucrărilor, a finanțat personal întregile demersuri, costuri materiale, plată muncitori. A găsit înțelegere și preocupare la oameni cu suflet care l-au ajutat: domnul profesor Dionisie Vidami, Grigore Dănuț din Turț Băi, Dănuț Vasile, Sima Ioan, domnul secretar Huja Claudiu, și nu în ultimul rând domnul viceprimar Filimon Vasile din partea consiliului local. Sfințirea și dezvelirea monumentului organizată de către autoritățile locale, Primăria și Consiliul Local Turț, Biserica Română Unită Greco-catolică din Turț a avut loc în 9 Mai 2021, zi în care a avut loc și parastasul de pomenire, la un an, al soției Ileana Marița.

Important de reținut din toată această epopee, este faptul că nu orgoliile locale sau personale ale celor care au contribuit la ridicarea acestui monument sunt primordiale ci raportarea la cultul strămoșilor eroi și moștenirea pe care o lăsăm urmașilor

noștri.

De asemenea, eroii neamului care s-au jertit pentru țară, indiferent de apartenența lor politică sau religioasă, au slujit patria în cele două războaie mondiale ori au suferit în închisorile comuniste pentru ca noi, urmașii lor, să trăim într-o lume mai bună, mai dreaptă și liberă, într-o Românie democratică. Cinste și onoare tuturor celor implicați, menționați sau nemenționați explicit în aceste rânduri, în desăvârșirea acestui poate prea lung drum, dar, în final, nu imposibil de înfăptuit, atâta timp cât credința și valorile morale sunt atributele vii ale omului! Doamne ajută!

Notă: Textul a fost scris în baza datelor și materialelor puse la dispoziție de către: Asis. Univ. dr. Doina-Laura Sibiceanu-Marița, Alexandru Sibiceanu și Aurel Marița. Vreau să aduc un “Laudatio” unui membru al familiei, respectiv socrului meu, Marița Ioan din Turț. Cel care în 2 iulie 2021 a primit, din partea Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Satu Mare, Diploma cu titlul de “Luminător al satelor”.

Pentru ce și de ce, se vede în imaginile și în materialul privind “Geneza Monumentului Eroilor din Turț”, prezentate mai sus.

Col.(r) ing. Ștefan Coșarca

REȚETE

Cea mai populară lecitină este cea din soia, însă și cea din ou a devenit rapid preferată în rândul celor care au nevoie de ea. Lecitina extrasă din oul proaspăt este de mare folos în tratamentul celor care au contactat SIDA, celor care suferă de sindrom de oboseală cronică, precum și de dereglări imunitare asociate îmbătrânirii sau herpes. Potrivit cercetărilor, persoanele cu asemenea probleme de sănătate reacționează mult mai bine la varianta din ou, decât la cea din soia.

Aportul optim de lecitină ajută la îmbunătățirea memoriei dar și la slăbire

Lecitina face parte din organismul uman și poate fi găsită în principalele organe ale corpului, precum inima, creier, ficat etc. Prin administrarea acestei fosfolipide, se pot preveni o multitudine de boli ale organelor enumerate. Potrivit studiilor, aceasta ajută la îmbunătățirea memoriei și concentrării, precum și la prevenirea Alzheimerului.

De asemenea, luptă împotriva aterosclerozei, protejează împotriva bolilor cardiovasculare, intervine în funcțiile creierului, ajută la absorbția tiaminei - vitamina B1 în ficat și a vitaminei A în intestine. Ficatul afectat de alcoolism poate fi astfel regenerat. Lecitina permite grăsimilor precum colesterolul sau alte lipide să fie dispersate în apă și să fie eliminate din organism. Astfel, cele mai importante organe precum și arterele sunt protejate împotriva acumulării de grăsimi.

Alimentele care furnizează o cantitate importantă de lecitină sunt: nucile, varza, conopida, boabele de soia, mazăre, carne, gălbenuș de ou, drojdie de bere, cereale, legume, pește, germeni de grâu etc. Desigur că dacă alimentele pe care le consumăm zilnic nu asigură un aport suficient de lecitină, este necesar un aport al acestei fosfolipide prin suplimente alimentare.

Această fosfolipidă poate fi administrată sub formă de granule, în supă sau în salate, pâine sau sucuri. Mai poate fi administrată sub formă de capsule sau lichid. Cel mai indicat mod de a beneficia de beneficiile lecitinei este cel menționat de producător, pe flaconul în care este ambalată.

Ajută la dizolvarea și digerarea grăsimilor, contribuind astfel la menținerea greutății

Poate ajuta la dizolvarea grăsimilor, dacă este administrată înainte de fiecare masă, o capsulă de 1200 micrograme. Astfel se aborb mult mai ușor vitaminele liposolubile, iar grăsimile sunt digerare mult mai ușor.

Cea mai populară lecitină este cea din soia, însă și cea din ou a devenit rapid preferată în rândul celor care au nevoie de ea. Lecitina extrasă din oul proaspăt este de mare folos în tratamentul celor care au contactat SIDA, celor care suferă de sindrom de oboseală cronică, precum și de dereglări imunitare asociate îmbătrânirii sau herpes. Potrivit cercetărilor, persoanele cu asemenea probleme de sănătate reacționează mult mai bine la varianta din ou, decât la cea din soia.

Administrarea este sigură, dar poate să dea efecte adverse ușoare

În mod normal, administrarea de lecitină este considerată sigură, însă poate să dea unele efecte adverse precum transpirație abundentă, greață, vărsături, balonare și diaree.

De asemenea, cei care suferă de depresie, tulburare bipolară sau alte probleme neurologice ar trebui să aibă grijă ce sursă de lecitină folosesc, deoarece aceasta conține și colină, care stimulează activitatea cerebrală și pot agrava problemele existente. Trebuie consultat în prealabil un medic specialist.

Mirela Filimon

Ciorbă de varză cu piept de pui

Ingrediente:

O varză de circa 800 g, un piept de pui dezosat și fără piele, 2 bucăți de ardei gras, o ceapă mai mărișoară, 4-5 bucăți de roșii sau 500 ml de bulion, o legătură de mărar, sare, piper, bază pentru mâncăruri. Se pot adăuga și zarzavaturi, după gust.

Mod de preparare:

Pieptul de pui se feliază, se condimentează cu puțină sare și piper și se prăjește la gătar, apoi se taie cubulețe și se pune la fiert în circa doi litri de apă ușor sărată. Varza se curăță și se taie fâșii înguste, la fel se va

proceda și cu ardeii, precum și cu ceapa. Roșiile se taie cubulețe mărunte. Carnea de pui, după ce apa dă primul clocot, se fierbe circa 7-8 minute, nu mai mult, după care se adaugă mărarul, varza, ardeiul și ceapa. Dacă doriți să folosiți și zarzavaturi, acestea se mărunțesc și se pun la fiert odată cu carnea. Se condimentează după gust, iar supra se fierbe, până când toate ingredientele se vor înmuia. Roșiile sau bulionul se adaugă cu 5-10 minute înainte de a se lua de pe foc, când varza este deja aproape fiartă. Se servește cu ardei iute, sau eventual cu smântână.

Tocăniță de pui cu mămăliguță

Ingrediente:

1 kg de piept de pui și pulpe dezodate, 3 cepe mari, 3 ardei roșii, preferabil ardei Kapia, 5-6 căței de usturoi, ulei, sare, piper, boia de ardei (dacă vă place) smântână lichidă, 1 ou și 2 linguri de făină.

Mod de preparare:

Ceapa, usturoiul și ardeiul se taie mărunț și se pune la călit în ulei (nu foarte mult) până se înmoaie puțin, apoi se adaugă boiaua, dacă folosiți. Între timp, spălați carnea foarte bine, după care o tăiați în cubulețe. Adăugați carnea la amestecul de ceapă și ardei, amestecați și turnați apă caldă cât să acopere cu un deget compoziția. Când

a început să fiarbă, adăugați sare, piper și usturoiul pisat după gust și lăsați să fiarbă circa 30-40 de minute. Amestecați din când în când. După ce a fiert carnea, puteți să faceți un sos din făină, ou și smântână (de consistența celui pentru clătite) pe care îl adăugați tocăniței. Pentru acest preparat este bine să alegeți o smântână cu o concentrație mai mare de grăsime și care să fie mai lichidă. Lăsați totul să fiarbă încă 10 minute. Gustați tocănița și mai potriviți de sare, dacă este nevoie. Drept garnitură, puteți să optați pentru o mămăliguță sau găluște din ou și făină.

Cireșată de casă

Ingrediente:

Un kg de cireșe bine coapte (dacă se poate soi mai dulce), 400 - 500 g de zahăr (depinde cât de dulce doriți să fie lichiorul), 500 ml de alcool etilic dublu rafinat 96 %, sau eventual un litru de votcă de 37-40 %.

Mod de preparare:

Cireșele se spală și se pun într-o sticlă cu gura largă. Eventual, boabele se pot crăpa puțin, dar sămburii nu se scot. Peste ele se pune zahărul. Se leagă sticla la gură și se pune la soare 2-3 zile, până când cireșele lasă suficient sirop, astfel încât boabele să

fie complet acoperite de lichid. Se toarnă alcoolul peste sirop și se lasă din nou câteva zile, tot așa cu capac, după care se poate completa cu apă, în funcție de cât de tare doriți să fie preparatul final. Trebuie să țineți cont și de faptul că cireșele cu zahărul au început să fermenteze, deci și acestea vor mai mări puțin conținutul de alcool. Dacă cireșele doriți să le păstrați pentru iarnă fără conservant, folosiți neapărat alcool dublu rafinat, adăugând apa doar cu o săptămână-două înainte de a consuma cireșata.

Înghețată din caise

Ingrediente:

500 g de caise, cât mai dulci și mai aromate, 400 ml de frișcă lichidă, 150 g de mascarpone (cașcaval cremă), miere după gust, o linguriță de cardamom (condiment exotic), 2-3 linguri de rom, sau câteva picături de esență de rom.

Mod de preparare:

Caisele curățate de coajă și de sămburi și mascarpone se mixează până devine o pastă omogenă fină. Dacă vă place, se pot adăuga și 2-3 pliculețe de zahăr vanilat, sau puțin miez de vanilie. Frișca, cu mixerul la turație mare se bate spumă, apoi cele

două se amestecă, se adaugă cardamomul, mierea și romul sau esența de rom. Se mai bate 3-4 minute cu mixerul, sau se amestecă 30 minute cu aparatul pentru înghețată. Dacă pentru a amesteca compoziția utilizați mixerul, după ce este gata, timp de 3 ore se mai lasă la congelator, dar nu în sertarul de congelare rapidă. La servire se ornează cu spumă de frișcă, cu bucăți de caise sau alte fructe, cu frunzulițe de mentă, topping de fructe sau de ciocolată etc.

Răspândită de imperii de-a lungul secolelor, care se desfășoară atât în Europa cât și în Asia, Istanbulul este una dintre marile metropole ale lumii. Înființată în jurul anului 1000 î.Hr., colonia Bizanțului a crescut în Marea Capitală a Imperiului Bizantin și după cucerirea otomană a orașului și-a păstrat locul glorios ca inimă a imperiului. Orașul (redenumit oficial la Istanbul după întemeierea Republicii Turce) este împrăștiat liber cu rămășițe glorioase ale istoriei sale lungi și ilustre, iar vizitarea obiectivelor turistice va impresiona chiar și cel mai obosit vizitator monument.

TURISM

Fosta capitală a Imperiului Bizantin, Istanbul - un oraș al contrastelor

Istanbul, numit în antichitatea greacă Byzantium, apoi, după anul 330 d.Hr., Constantinopol a fost capitală a Imperiului Roman, pentru două scurte perioade dintre anii 324-395, a Imperiului Roman de Răsărit, denumit și Imperiul Bizantin de istoriografia umanistă, între 395-1204, a Imperiului Latin de Constantinopol între 1204-1261, apoi din nou a Imperiului Bizantin refăcut, între 1261-1453 și a Imperiului Otoman până la proclamarea Republicii Turcia, la 13 octombrie 1923.

Imperiul Roman de Răsărit a început a fi numit Imperiul Bizantin începând din sec. al XVI-lea prin inițiativa istoricului umanist Hieronymus Wolf. Intemeietorul legendar a fost un anume Byzas din orașul Megara, iar atunci când Constantin I-ul cel Mare a trasat limitele viitoarei sale capitale a cuprins o arie tot șapte coline ca și în cazul Romei. Turcii au construit pe fiecare colină câte o moschee. Istanbul este cea mai mare concentrare urbană a Turciei și singurul megalopolis din lume întins pe două continente. În vechile texte românești, orașul era numit Țarigrad, Stanbul, Stambul, Înalta Poartă sau Poarta. Oficial fosta capitală a primit denumirea turcă de Istanbul la 28 martie 1930, până atunci păstrându-și pe plan internațional numele antic și tradițional de Constantinopol.

Orașul fascinează prin mixul sau cultural și arhitectural. Prin arome și texturi. Prin trecut și viitor. De la moschee, la palate, bazaruri, clădiri istorice sau, pur și simplu, străzi elegante și piețe aglomerate, Istanbulul are de oferit o mulțime de obiective turistice.

Hagia Sofia, o glorie a genului constructiv uman

Lăcașul a fost ca origine o biserică construită din ordinul împăratului Iustinian (527-565) și a servit drept catedrală a Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol până în 1453, când a fost transformată în moschee. În anul 1935 regimul secular Atatürk a transformat edificiul în muzeu. Ca un monument de mare valoare istorică și arhitectonică, Hagia Sophia a fost inclusă pe lista monumentelor patrimoniului mondial UNESCO în 1985. Statutul clădirii a stârnit ulterior discuții, iar în iulie 2020 Consiliul de Stat al Turciei a decis că transformarea în muzeu ar fi fost ilegală. La scurt timp s-a anunțat că muzeul va fi reconvertit în moschee, stârnind numeroase critici din partea reprezentanților UNESCO, dar și a unor state precum Grecia. Prima rugăciune a avut loc într-o vineri, pe data de 24 iulie 2020, adunând mii de participanți, inclusiv președintele Recep Tayyip Erdoğan.

Hagia Sofia a reprezentat centrul vieții religioase a Imperiului Roman de Răsărit, servind în această postură timp de 916 ani. După cucerirea turcă a servit drept moschee alți 482 de ani, iar după anul 1935 a devenit muzeu la inițiativa marelui reformator turc Mustafa Kemal Atatürk. Din iulie 2020, când Consiliul de Stat al Turciei a declarat ilegală decizia secularizării lăcașului, Hagia Sophia a redevenit moschee.

Prima biserică cu acest nume a fost construită de împăratul Constantin cel Mare în anul 325 d.Cr., pe locul înalt unde existase anterior un templu dedicat zeiței Artemis, pe acropolisul vechiului

Prin măreția arhitecturală și ornamentație, catedrala impunea un respect deosebit în ceea ce privește puterea Imperiului Bizantin și a Bisericii sale. Dimensiunile templului, proiectat pentru mii de oameni, luxul interiorului, finisat cu marmură de diferite culori și mozaic decorativ, splendoarea ceremoniilor, toate acestea demonstau forța Imperiului

În Dolmabahçe există și două apartamente private ale sultanului, dar și a suitei sale. Cu un parchet splendid, apartamentul sultanului era folosit pentru treburile de peste zi, dar și pentru rugăciunile și mesele de seară din timpul Ramadanului

Topkapi a suferit numeroase modificări sau extinderi făcute de diferiți sultani, cele mai multe fiind făcute în timpul domniei lui Suleyman Magnificul (1520-1566). În anul 1574 un incendiu a afectat palatul, arhitectul Mimar Sinan fiind însărcinat cu renovarea sa de către sultanul Selim al II-lea

Byzantium. Au urmat lucrări de mărire a bisericii sub urmașul ctitorului, Constantius, în anul 365, timp în care s-a dat atenția cuvenită lăcașului ca reședință episcopală a Constantinopolului. În anul 404, biserica a fost incendiată pe timpul unei revolte legate de exilul Sfântului Ioan Christostom.

În anul 415 d.Cr., împăratul Teodosiu al II-lea a reconstruit biserica într-o nouă variantă arhitecturală. Acest al doilea edificiu a fost devastat și incendiat în cursul revoltei numite Nika, din anul 532, revoltă ce era pe cale să răstoarne tronul împăratului Iustinian I (cel Mare).

După înăbușirea revoltei, împăratul a trecut la materializarea visului său de a ridica o biserică fără egal în lumea sa. A încredințat sarcina celor mai renumiți arhitecți ai timpului, Anthemius din Tralles și Isidoros din Milet. S-a apreciat că sub comanda acestora au lucrat încă 100 de maiștri și 10.000 de lucrători. S-au ales cele mai valoroase materiale din imperiul aflat la o mare bogăție și întindere și s-au adus elemente valoroase de arhitectură din monumente antice, de la Efes, Cyzic, Baalbek, sau Heliopolis din Egipt.

Ultima slujbă ortodoxă a fost oficiată în 29 mai 1453, cu puțin timp înainte ca turcii să cucerească Constantinopolul. Sultanul Mahomed al II-lea Cuceritorul, a recunoscut importanța catedralei și a decis transformarea ei în moschee. Prima rugăciune musulmană a avut loc vineri, 1 iunie 1453. Mozaicurile au fost acoperite cu un strat de tencuială albă, fără a fi distruse. Motivul este faptul că islamul consideră imaginile cu îngeri, oameni sau animale drept idolatrie. Ulterior, turcii au adăugat fostei catedrale patru minarete în cele patru colțuri. Primul l-a ridicat Mahomed al II-lea Cuceritorul, cel de al doilea l-a înălțat fiul său, Baiazid al II-lea, iar ultimele două au revenit lui Selim al II-lea, în secolul al XVI-lea, prin arhitectul turc cel mai valoros, Mimar Sinan. În anul 1573, tot el a condus consolidarea edificiului cu noi contraforturi. Sinan a mai construit în interior Loja sultanului, iar în exterior mausoleul lui Selim al II-lea, în 1577.

După numai cinci ani, un record pentru acele timpuri, în ziua de 26 decembrie 537 d.Cr., Iustinian a putut exclama: "Glorie Dumnezeului care m-a ajutat să-mi săvârșesc o astfel de lucrare! Solomon te-am învins!". După numai două decenii, cutremurele puternice din 15 august 553 d.Cr., 14 ianuarie 557 și 7 mai 557, partea de răsărit a admirabilei cupole s-a prăbușit. Restaurarea i-a fost încredințată nepotului lui Isidoros din Milet, iar la 24 decembrie 563, Iustinian, apăsător de vârsta de 84 de ani, a inaugurat din nou biserica iubită.

Una dintre curiozități o reprezintă coloana de marmură cu secțiune pătrată, plasată în extremitatea de sud-est, în spațiul central. Pe ea există o amprentă de palmă care a intrat în legende creștine și turcești deopotrivă. Blocul de marmură cu amprenta palmei a fost adăugat mai târziu la baza coloanei, fiind adus de la biserica "Theodokos" (localitatea Ayvansaray, Asia Mică). Amprenta este atribuită Sfintei Fecioare, care, fiind prigonită de evrei, s-a refugiat în Asia Mică, împreună cu Sfântul Ioan Evanghelistul, în jurul anului 60 d.Hr. Legenda leagă urma acelei palme pe piatră de trecerea Sfintei Fecioare prin ținutul acelei biserici. Se spune că slujbele ținute în "Sfânta Sofia" erau grandioase, iar participarea la una din aceste slujbe a determinat delegația cnezului rutenokievian Vladimir I să opteze pentru creștinarea rușilor kievieni de către Patriarhia de Constantinopol.

Cel mai mare palat al Imperiului Otoman

Palatul Dolmabahçe este simbolul orașului Istanbul ce a fost construit în secolul al XIX-lea după planul arhitecților armeni Karabe și Nikogos Balian, fiindu-i dedicat sultanului Abdulmecit. Acesta este considerat și cel mai mare palat al Imperiului Otoman.

Fațada de pe malul Bosforului are o lungime de 500 de m iar palatul are nu mai puțin de 285 de camere, 43 de saloane în care se organizau odinioară recepții, iar dotările interioare sunt pe măsura opulenței sale.

Acesta a deservit drept reședință sultanului Abdulmecit, care s-a mutat aici în anul 1856, imediat după finalizarea lucrărilor, deoarece Palatul Topkapi devenise neîncăpător pentru familia numeroasă a sultanului.

Construcțiile și mai ales reședințele sultanilor Imperiului Otoman au anumite trăsături specifice ce le definesc. Una dintre acestea este împărțirea construcției în două zone: zona publică, numită "selamlık", ce era destinată recepțiilor oficialităților imperiului sau vizitatorilor de seama și zona destinată familiei sultanului, numita "haremlık".

Însă nu opulența face că acest palat să fie apreciat de către turci, ci faptul că aici a încetat din viață Mustafa Kemal Atatürk, un militar și politician turc, fondatorul și primul președinte al Republicii Turcia.

De la moartea sa, 10 noiembrie 1938, ora 09.05, toate ceasurile din Palatul Dolmabahçe au fost oprite la această oră. Sunt cu adevărat impresionante sentimentele pe care fiecare cetățean turc le poartă conducătorului lor chiar și la 80 de ani de la moartea acestuia.

Palatul Topkapi, un mozaic de palate, curți și pavilioane

După cucerirea Constantinopolului, la jumătatea secolului al XV-lea, Mehmet al II-lea a dorit construirea unei reședințe pe măsura Imperiului Otoman. Astfel a luat naștere Palatul Topkapi, un mozaic de palate, curți, pavilioane și grădini, toate culminând cu terasele de unde se pot admira laolaltă Marea Marmara, Cornul de Aur, Bosforul și Insulele Principilor. Domeniul era atât de vast încât putea fi lesne comparat cu un oraș, dat fiind faptul că aici locuiau până la 4000 de persoane.

O data cu mutarea reședinței imperiale în anul 1856 la Palatul Dolmabahçe, Palatul Topkapi și-a pierdut din importanța politică, iar după căderea Imperiului Otoman în anul 1924 a devenit muzeu.

Acest lucru ne permite astăzi să descoperim parte din istoria zbuciumată a acestui popor, dar și frumusețea unui palat ce poartă amprenta dorințelor și ideilor atâtor sultani.

Tezaurul este una din atracțiile principale. Aici se pot admira pietrele prețioase uriașe, pumnalele bătute cu rubine, piesele din jad persan, otoman, chinezesc și rusesc, dar, cel mai dorit, impresionantul Diamant Kasıkcı ce are nu mai puțin de 86 de karate, bătut în 49 de briliante. Tot în acest palat se mai regăsesc veșminte fastuoase ce au aparținut sultanilor (nu mai puțin de 2500 de piese vestimentare), Toiagul lui Moise, Sabia lui David dar și Sabia lui Ștefan cel Mare.

PERSONALITĂȚI

Andrew Jackson, unul dintre mai cei controversați politicieni americani

Înainte de a fi ales președinte, Jackson a dobândit faimă ca general în Armata Statelor Unite și a servit în ambele camere ale Congresului. Ca președinte, Jackson a căutat să promoveze drepturile „omului de rând” împotriva unei „aristocrații corupte” și să conserve Uniunea.

Născut în Carolinile coloniale într-o familie scoțiano-irlandeză în deceniul dinaintea Războiului American de Independență, Jackson a devenit un avocat de frontieră și s-a căsătorit cu Rachel Donelson Robards. A servit pentru scurt timp în Camera Reprezentanților Statelor Unite și în Senatul SUA din partea statului Tennessee. După demisie, a servit drept judecător al Curții Supreme a Statului Tennessee din 1798 până în 1804.

Tineretea și începutul carierei

Andrew Jackson s-a născut pe 15 martie 1767, în regiunea Waxhaws din Carolina. Părinții săi erau coloniști scoțieni-irlandezi Andrew Jackson și soția sa Elizabeth Hutchinson, presbiterieni care au emigrat din Ulster, Irlanda, cu doi ani mai devreme. Tatăl lui Jackson s-a născut în Carrickfergus, județul Antrim, în jurul anului 1738.

Strămoșii săi paterni își au originea în Killingswold Grove, Yorkshire, Anglia.

Când au imigrat în America de Nord în 1765, primii doi copii ai părinților lui Jackson au venit cu ei și din Irlanda, Hugh (născut în 1763) și Robert (născut în 1764). Familia a aterizat probabil în Philadelphia. Cel mai probabil au călătorit pe uscat prin Munții Appalachii până la comunitatea scoțiano-irlandeză din Waxhaws, aflându-se la granița dintre Carolina de Nord și Carolina de Sud. Tatăl lui Jackson a murit în februarie 1767, la vârsta de 29 de ani, într-un accident de tăiere în timp ce curăța terenul, cu trei săptămâni înainte de nașterea fiului său Andrew. Jackson, mama sa și frații săi au locuit cu mătușa și unchiul lui Jackson în regiunea Waxhaws, iar Jackson a primit școală de la doi preoți din apropiere.

Locul natal al lui Jackson este neclar din cauza lipsei de cunoștințe a acțiunilor mamei sale imediat după înmormântarea soțului ei. Zona era atât de îndepărtată încât granița dintre Carolina de Nord și de Sud nu fusese inspectată oficial. În 1824, Jackson a scris o scrisoare spunând că s-a născut pe plantația unchiului său James Crawford din comitatul Lancaster, Carolina de Sud. Este posibil ca Jackson să fi pretins că este un sud-carolinian, deoarece statul a avut în vedere anularea Tarifului din 1824, fapt la care s-a opus.

La mijlocul anilor 1850, dovezile la mână a doua au indicat faptul că s-ar fi putut naște la o altă casă a unchiului din Carolina de Nord.

Când era băiat tânăr, Jackson a fost ușor ofensat și a fost considerat un agresor. Totuși, s-a spus că a luat sub aripa sa un grup de băieți mai tineri și mai slabi și a fost bun cu ei.

Perioada Războiului de Independență

În timpul războiului revoluționar, fratele cel mare al lui Jackson, Hugh, a murit din cauza epuizării de căldură după bătălia de la Stono Ferry din 20 iunie 1779.

Sentimentul anti-britanic s-a intensificat în urma masacrului din Waxhaws din 29 mai 1780. Mama lui Jackson i-a încurajat pe el și pe fratele său mai mare, Robert, să participe la exercițiile militare locale. În curând, au început să ajute miliția în calitate de curieri. Au slujit sub conducerea colonelului William Richardson Davie la bătălia de la Hanging Rock din 6 august. Andrew și Robert au fost capturați de britanici în aprilie 1781 în timp ce stăteau la casa familiei Crawford. Când Andrew a refuzat să curețe cizmele unui ofițer britanic, ofițerul a lovit tânărul cu o sabie, lăsându-l cu cicatrici pe mâna stângă și pe cap, precum și o ură intensă pentru britanici. Cei doi frați au fost ținuți prizonieri, au contractat variola și aproape au murit de foame în captivitate.

Mai târziu în acel an, mama lor Elizabeth a obținut eliberarea fraților. Apoi a început să îi aducă pe ambii băieți înapoi la casa lor din Waxhaws, la o distanță de aproximativ 64 km. Ambii aveau o stare de sănătate foarte slabă.

Robert, care era mult mai rău, călărea pe singurul cal pe care îl aveau, în timp ce Andrew mergea în spatele lor.

În ultimele două ore ale călătoriei, a început o ploaie torențială care a agravat efectele variolei. La două zile de la sosirea înapoi acasă, Robert era mort și Andrew în pericol de moarte. După ce l-a îngrijit pe Andrew, Elizabeth s-a oferit voluntar să aibă grijă de prizonieri de război americani la bordul a două nave britanice în portul Charleston, unde a avut loc un focar de holeră. În noiembrie, a murit de boală și a fost îngropată într-un mormânt nemarcat. Andrew a devenit orfan la 14 ani. A învinuit personal britanicii pentru pierderea fraților și a mamei sale.

Cel de-al șaptelea președinte de la Casa Albă

Președinția lui Jackson a cunoscut câteva evoluții importante în politica internă. Un puternic susținător al îndepărtării triburilor native americane de pe teritoriul SUA la est de râul Mississippi, Jackson a început procesul de relocare forțată cunoscut sub numele de „Traseul lacrimilor”. El a instituit sistemul de pradă pentru pozițiile guvernului federal, folosindu-și puterile de patronat pentru a construi un partid democratic puternic și unit. Ca răspuns la criza de anulare, Jackson a amenințat că va trimite soldați federali în Carolina de Sud, dar criza a fost oprită de trecerea Tarifului din 1833. El s-a angajat într-o lungă luptă cu a doua bancă a Statelor Unite, pe care a considerat-o ca fiind un bastion antidemocratic al elitismului. Jackson a ieșit triumfător în „Războiul băncii”, iar cartea federală a celei de-a doua bănci a Statelor Unite a expirat în 1836.

Afacerile externe au fost mai puțin pline de evenimente decât afacerile interne în timpul președinției lui Jackson, dar acesta a urmat numeroase tratate comerciale cu puteri străine și a recunoscut independența Republicii Texas.

Jackson a fost cea mai influentă și controversată figură politică din anii 1830, iar cele două mandate ale acestuia

ca președinte au dat tonul epocii sfertului de secol al discursului public american cunoscut sub numele de „era Jacksoniană”. Istoricul James Sellers a afirmat că „personalitatea magistrală a lui Andrew Jackson a fost suficientă pentru a-l face una dintre cele mai controversate figuri care a pășit vreodată pe scena americană.” Acțiunile sale i-au încurajat pe adversarii săi politici să se unească în Whig Party, care a favorizat utilizarea puterii federale pentru modernizarea economiei prin sprijin pentru servicii bancare, tarife la importurile fabricate și îmbunătățiri interne precum canale și porturi. Dintre toate reputațiile prezidențiale, cea a lui Jackson este probabil cea mai dificilă de rezumat sau explicat. La o generație după președinție, biograful James Parton și-a găsit reputația o masă de contradicții: „era dictator sau democrat, ignorant sau geniu, satan sau sfânt”. Treisprezece sondaje efectuate între istorici și politologi între 1948 și 2009 l-au clasat pe Jackson întotdeauna în sau printre primii zece președinți.

În anii dinaintea preluării funcției de către Jackson, ideea utilizării finanțării federale pentru a construi sau îmbunătăți îmbunătățirile interne (cum ar fi drumurile și canalele) a devenit din ce în ce mai populară. Jackson a militat împotriva sprijinului lui Adams pentru proiectele de infrastructură finanțate de federal, dar, spre deosebire de susținătorii drepturilor unor state, Jackson a crezut că astfel de proiecte sunt constituționale atâta timp cât au ajutat apărarea națională sau au îmbunătățit economia națională.

Drumul Național a fost unul dintre proiectele majore de infrastructură la care s-a lucrat în timpul președinției lui Jackson, iar mandatul său a văzut că Drumul Național se extinde de la Ohio la Illinois.

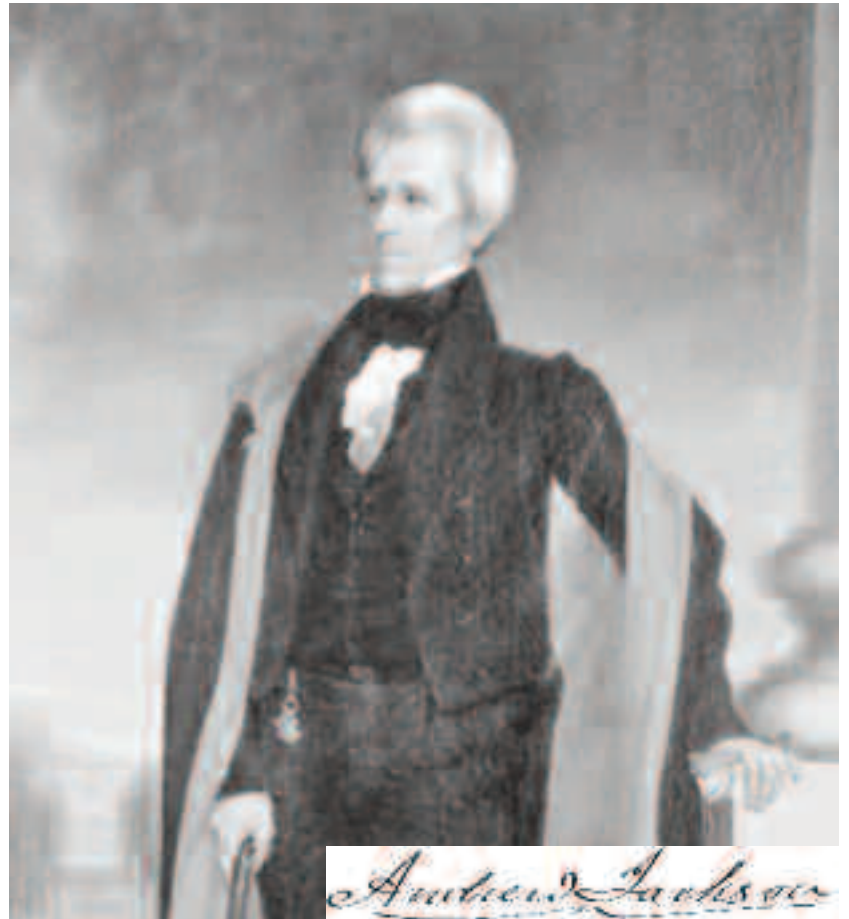
În mai 1830, Casa a adoptat un proiect de lege pentru crearea Maysville Road, care ar lega Drumul Național de Natchez Trace prin Lexington, Kentucky. Cu sprijinul puternic al lui Van Buren, Jackson a respins proiectul de lege, argumentând că proiectul este prea localizat pentru ca guvernul federal să se implice. Jackson a avertizat în plus că cheltuielile guvernamentale cu infrastructura vor fi costisitoare și și-a amenințat scopul de a retrage datoria națională. Veto-ul a susținut sprijinul lui Jackson în rândul drepturilor pro-state „Vechi Republicanii”, precum John Randolph, dar i-a enervat pe unii Jacksonieni care au favorizat îmbunătățirile interne.

Controversele care au umbrat președinția lui Jackson

Însuși proprietar de sclavi, Jackson a favorizat extinderea sclaviei în teritoriul și a dezaprobat agitația anti-sclavie. Deși sclavia nu era o problemă majoră a președinției lui Jackson, două controverse notabile legate de problema sclaviei au apărut în timp ce se afla la Casa Albă. În 1835, Societatea Americană Anti-Sclavie a lansat o campanie prin poșta împotriva instituției specifice. Zeci de mii de broșuri și tratate antisclavie au fost trimise către destinațiile sudice prin poșta SUA. De-a lungul sudului, reacția la campania de poșta de abolire a mărginit apoplexia.

În Congres, sudicii au cerut prevenirea livrării tractelor.

Temperamentul lui Jackson a fost notoriu. Biograful HW Brands remarcă faptul că adversarii săi erau îngroziți de temperamentul său: „Observatorii l-au asemănat cu un vulcan și doar cei mai îndrăzneți sau mai imprudent curioși s-au preocupat să-l vadă erupt ... , chemarea Atotputernicului pentru a-și dezlănțui mânia asupra unui ticălos, urmat de obicei de propriul său jurământ de a-l spânzura pe ticălos sau de a-l sufla spre pierzare. Având în vedere înregistrările sale - în dueli, lupte, procese de revoltă și audieri sumare - ascultătorii au trebuit să ia jurămintele sale serios.”

Jackson era o figură slabă, 1,85 m înălțime. A avut, de asemenea, păr roșu, care devenise complet cenușiu până când a devenit președinte la vârsta de 61 de ani. Avea ochi albaștri pătrunzători. Jackson a fost unul dintre președinții mai bolnavi, suferind de dureri de cap cronice, dureri abdominale și tuse. O mare parte din necazurile sale au fost cauzate de o minge de muschetă în plămâni care nu a fost niciodată îndepărtată, care aducea adesea sânge și uneori îi scutura tot corpul

Generalul de poșta Amos Kendall le-a conferit autorităților de poșta sudice puteri discreționare de a elimina tractele, o decizie pe care aboliționistii au atacat-o ca suprimare a liberei exprimări.

A urmat un alt conflict asupra sclaviei în 1835, atunci când aboliționistii au trimis petiții Camerei Reprezentanților SUA pentru a pune capăt traficului de sclavi și sclaviei din Washington, D.C. Aceste petiții i-au infuriat pe sudicii pro-sclavie, care au încercat să împiedice recunoașterea sau discuția petițiilor. Northern Whigs s-a opus că petițiile anti-sclavie sunt constituționale și nu ar trebui interzise.

Reprezentantul Carolinei de Sud, Henry L. Pinckney, a introdus o rezoluție care denunța petițiile drept „sentimentalism bolnav”, a declarat că Congresul nu are dreptul să se amestece în sclavie și a depus toate alte petiții anti-sclavie. Sudicii din Congres, inclusiv mulți dintre susținătorii lui Jackson, au favorizat măsura (regula 21, denumită în mod obișnuit „regula gag”), care a fost adoptată rapid și fără nicio dezbateri, suprimând astfel temporar activitățile aboliționiste din Congres.

Retragerea din viața publică

În 1837, după ce a ocupat două mandate ca președinte, Jackson a fost înlocuit de succesorul său ales Martin Van Buren și s-a retras la Ermitaj. El a început imediat să-l pună în ordine, deoarece a fost gestionat prost în absența sa de fiul său adoptiv, Andrew Jackson Jr. Deși a suferit probleme de sănătate, Jackson a rămas extrem de influent atât în politica națională, cât și în cea de stat.

El a fost un ferm susținător al uniunii federale a statelor și a respins orice discuție despre secesiune, insistând: „Voi muri cu Uniunea”. Jackson a continuat să denunțe „perfidia și trădarea” băncilor și l-a îndemnat pe succesorul său, Van Buren, să respingă Circularul Specie în calitate de președinte.

Vârsta și boala lui Jackson l-au biruit în cele din urmă. La 8 iunie 1845, a fost înconjurat de familie și prieteni la patul de moarte. Jackson,

uimit de plânsul lor, a spus: "Ce se întâmplă cu dragii mei copii? V-am speriat? Oh, nu plângeți. Fiți copii buni și ne vom întâlni cu toții în Rai." El a murit imediat după, la vârsta de 78 de ani de hidropiză cronică și insuficiență cardiacă. Potrivit unui ziar „el a leșinat în timp ce era scos de pe scaun în pat ... dar ulterior a reînviat ... Gen. Jackson a murit la Hermitage duminică, la ora 8. A plecat, dar memoria lui trăiește și va continua să trăiască.”

În testamentul său, Jackson și-a lăsat întreaga proprietate a lui Andrew Jackson Jr., cu excepția anumitor obiecte în mod special, care au fost lăstate diversilor prieteni și membrii ai familiei.

Andrew Jackson rămâne una dintre cele mai studiate și controversate figuri din istoria americană.

Nu a existat niciodată un acord universal cu privire la moștenirea lui Jackson, pentru că „adversarii săi au fost vreodată cei mai amari dușmani ai săi, iar prietenii săi aproape închinătorii săi.”

El a fost lădat ca fiind campionul omului de rând, în timp ce a fost criticat pentru tratamentul indienilor și pentru alte chestiuni.

James Parton a fost primul om după moartea lui Jackson care a scris o biografie completă despre el.

Încercând să rezume contradicțiile din subiectul său, el a scris: “Andrew Jackson, mi se dă de înțeles, a fost un patriot și un trădător. El a fost unul dintre cei mai mari generali și ignorant în totalitate în arta războiului.

Un scriitor strălucit, elegant, elocvent, fără a fi capabil să compună o propoziție corectă sau să scrie cuvinte de patru silabe. Primul dintre oamenii de stat, nu a conceput niciodată, nu a încadrat niciodată, o măsură.

El era cel mai sincer dintre bărbați și era capabil de cea mai profundă disimulare. Un cetățean care respectă legea, care sfidează legea.

Adept pentru disciplină, nu a ezitat niciodată să nu se supună superiorului său. Un autocrat democratic. Un sălbatic urban. Un sfânt păcătos.”

Raluca D.

Evul Mediu este una dintre cele mai fascinante epoci din istorie. Despre această perioadă s-au răspândit de-a lungul timpului numeroase mituri și preconcepții, astfel încât astăzi nici nu mai știm ce este adevăr sau legendă.

ISTORIE

Epidemiile din Evul Mediu Întunecat

Omenirea a cunoscut mai multe etape de dezvoltare în cursul istoriei universale. Evul Mediu timpuriu nu a fost întâmplător denumit „Epoca Întunecată”

Termenul de “Evul Mediu” a apărut în latină în 1469 ca “media tempestas” sau “perioada mijlocie”. Au existat și alți termeni timpurii ca “medium aevum”-perioada mijlocie în 1604, și ca “media saecula”-perioadele mijlocii în 1625. Termenul alternativ “medieval” a derivat din “medium aevum”.

Periodizarea tripartită a devenit un standard după istoricul german Christoph Cellarius care a divizat istoria în trei epoci: Antichitatea, Evul Mediu și Epoca Modernă.

Autorii prezentului studiu au luat ca bază documentele publicate până în prezent referitoare la acea perioadă și prezintă informații extrem de importante privind acele timpuri în care oamenii erau supuși la riscuri enorme fie că era vorba de războaie sau de boli care făceau ravagii. Evul Mediu Întunecat a fost în mod cert una dintre ele mai grele perioade ale istoriei omenirii.

Ciuma neagră bubonică

Ciuma a fost cea mai mare cauză de decese în Evul Mediu Întunecat. Boala necruțătoare a avut un efect devastator asupra populației în secolele al XIV-lea și al XV-lea. Ciuma a fost cunoscută și sub forma de “Moarte Neagră”. Ea a fost transmisă de puricii care trăiau pe blana șobolanilor negri, transportați de corăbiile cu mărfuri din Asia, Orientul Mijlociu și Europa.

În anul 1348 s-au înregistrat sute de milioane de victime omenești. Cele mai multe decese s-au înregistrat în Italia, Franța, Germania, Țările Scandinave, Anglia, Spania, Rusia, Venetia, Castilia, China, Neapole, Portugalia, orașele Neapole, Moscova, Bagdad, Imperiul Otoman, Portugalia, Egipt, Țările Române.

Cum se manifesta ciuma

Această boală se manifesta prin umflături extrem de dureroase pe întreg corpul uman, care din cauza hemoragiilor masive din țesut deveneau de culoare albastru închis până la negru. Această boală avea o rată de mortalitate de 90 – 100%. Ea se mai manifesta și prin febră ridicată, dureri de cap, frisoane și hemoragii masive. Se transmitea prin strănut, tuse și prin salivă.

Ciuma a ucis peste 750000000 de oameni, din care peste jumătate din populația europeană. În acele timpuri nu se cunoștea cauza bolii, iar oamenii nu se puteau proteja, mai mult nu erau asigurate nici medicamentele de combatere. Dintre cei infectați de ciumă, doar 30% aveau șanse de supraviețuire.

Sistemul de deplasare a oamenilor

Oamenii se deplasau dintr-un loc în altul în condiții de groază. În general oamenii se expuneau la foarte multe pericole. Lipseau spații de cazare curate, ei erau obligați să

Țărani muncind pământul – Tablou de Gilles de Rome

Nimic nu s-a comparat în Evul Mediu cu ciuma bubonică, teroarea care a înjumătățit Europa

În Evul Mediu, putea fi periculos și să nu fii de aceeași părere cu ceilalți. Cei care aveau opinii teologice sau religioase diferite erau considerați eretici, oameni care se împotriveau învățăturilor creștine

doarmă noaptea sub cerul liber, iar pe timpul iernii riscau să moară de frig, unii pur și simplu înghețau. Ei călătoreau în grupuri pentru a se proteja de jafuri și crime.

Foamea

În acea perioadă era o lipsă acută de alimente, ceea ce făcea ca grupurile de călători jefuiau fie că era vorba de persoane particulare, fie hanuri, biserici și mănăstiri.

Cauza principală a foametei au fost intemperii, adică ploii abundente și menținerea frigului. Din cauza lipsei de hrană, oamenii erau obligați să consume scoarțe de copaci, rădăcini, fructe de pădure și ierburi.

Această alimentație precară a dus la apariția malnutriției, a tuberculozei, a variolei, dezinteriei, febrei tifoide și a altor infecții intestinale.

Timp de șapte ani, între 1315 și 1322, în Europa de Vest, fermierii se chinuiau să semene și să recolteze produsele semănate, dar ele nu ajungeau la maturitate. Din această cauză mortalitatea în Anglia a ajuns la peste 30% din populație.

Nașterea

Nașterea se solda de multe ori cu moartea mamelor și a copiilor. Nașterea în Evul Mediu Întunecat era un eveniment extrem de periculos. Travaliul putea dura chiar și câteva zile. Mamele mureau din cauza epuizării.

Mamele erau asistate doar de alte femei, care aveau foarte puține cunoștințe, transmise din generație în generație, fără instrumente care să asigure viața mamelor și a copiilor, la care se mai adăugau infecțiile după naștere.

Copilăria

Copilăria era o perioadă plină de riscuri, iar mortalitatea era foarte ridicată. Pe baza unei statistici publicate se desprind concluzia că 20 – 30% dintre copiii sub șapte ani decedau. Cauzele au fost multiple. Noi ne-am oprit la malnutriție, variolă, tusea convulsivă, tuberculoza și tifosul.

De asemenea, din cauza malnutriției cronice, laptele mamelor era de slabă calitate și nu ajuta prea mult la creșterea imunității copiilor. În Anglia, în perioada 1330 – 1479 o treime dintre copii nu au ajuns la vârsta de șapte ani.

Intemperii

Intemperii au constituit o cauză fundamentală aducătoare de moarte. Marea majoritate a populației din Evul Mediu Întunecat trăia la sate. Vremea bună era foarte importantă pentru agricultură. Condițiile meteo nefavorabile pe o perioadă îndelungată de timp, împiedicau lucrările pământului pentru arat, semănat și recoltat.

Dacă verile erau reci și umede, multe culturi erau distruse. Așa s-a întâmplat în secolele al XIV-lea și al

XVI-lea, când calota glaciară a crescut foarte mult. În Europa erau organizate ritualuri pentru arat, semănat și recoltat. Se organizau rugăciuni speciale pentru vreme bună.

Oamenii credeau că vremea nefavorabilă se datora păcatelor de crimă și tâlhăriilor. De cele mai multe ori, se dădea vina pe vrăjitoare, se credea că ele controlau atmosfera, ele provocau furtuni, vijelii și fulgere, fapt pentru care erau ucise sau arse pe rug în piețele publice.

Violența

Violența era generalizată, un pericol omniprezent, prin bătăi între localități sau între vecini, pe străzi, în taverna. Apoi aveau loc revolte violente între vasali și stăpâni, războaie violente care înregistrau morți și răniți. De remarcat și faptul că rivalitățile dintre familii se întindeau pe mai multe generații. Apoi duelurile erau și ele o cale de răzbunare. În multe cazuri se practica mutilarea fizică, precum și castrarea bărbaților. Cruciadele erau și ele o cauză a crimelor și a jafurilor.

Erezie

În Evul Mediu Întunecat, erezia era aspru pedepsită. Era suficient să nu fi de acord cu ceilalți, datorită unor păreri teologice, erau priviți ca eretici. Erau acuzați de erezie în primul rând evreii și musulmanii, dar și creștinii cu opinii diferite. Evreii și musulmanii erau persecutați, expulzați și uciși. În Anglia s-a interzis șederea evreilor între anii 1290 și 1600. La fel s-a acționat cu evreii din Spania, iar musulmanilor li s-a permis șederea cu condiția să se declare creștini. Apoi s-a născut teribila Inchiziție în Spania, cu scopul de a descoperi și a-i pedepsi pe toți ereticii, indiferent de cultura lor, sau că erau bărbați sau femei.

Moartea prematură

Moartea prematură sau subită era un lucru obișnuit în Evul Mediu Întunecat. Majoritatea oamenilor mureau de tineri. În a doua jumătate a secolului al XIV-lea vârsta medie în Anglia era de 24 de ani pentru bărbați și 33 de ani pentru femei. În Florența bărbații trăiau în medie 28,5 ani, iar femeile 29,5 ani.

Pandemia COVID 19

Este o boală extrem de molipsitoare. De la izbucnirea ei, Uniunea Europeană a colaborat cu statele membre pentru a proteja sănătatea tuturor cetățenilor și a salva viețile omenești. Numai cu un spirit comun de solidaritate și responsabilitate la nivel european și național, se va învinge criza provocată de COVID 19.

Toată lumea este responsabilă pentru reducerea răspândirii pandemiei. Trebuie să ne protejăm și să-i protejăm și pe alții.

Prof. Dr. Ioan Corneanu
Lacrima Teocan Istrăuan
Mircea Pîrlea

Britney Spears, strigăt disperat împotriva tutelei

În cadrul unei audieri la un tribunal din Los Angeles care a avut loc la finalul lunii iunie, Britney Spears a declarat că tatăl ei o controlează „100.000% și îi place să facă asta”, cerând terminarea tutelei instituite în 2008.

„Sunt traumatizată. Îmi vreau viața înapoi”, a declarat Britney Spears în cadrul audierii online.

Jamies Spears, tatăl solistei, este tutorele acesteia în urma unei decizii judecătorești din 2008, controlând toate aspectele care țin de viața personală și profesională a fiicei sale.

Ordinul a fost instituit în contextul îngrijorărilor avute cu privire la starea de sănătate mintală.

„Vreau terminarea acestei tutele fără să fiu evaluată”, a mai spus solista, adăugând că relația cu tatăl ei este „abuzivă”.

„Această tutelă îmi face mai mult rău decât bine. Merit să am o viață, am muncit toată viața mea. Merit să am o pauză de doi, trei ani”, a declarat Britney Spears.

Cântăreața, în vârstă de 39 de ani, a mai spus că vrea să se căsătorească cu partenerul ei și să aibă un copil, dar tutela n-o lasă să ia aceste decizii.

„Această tutelă este abuzivă. Vreau să mă căsătorec cu iubitul meu și să fac un copil cu el, dar nu mi se dă voie. Am fost forțată să port sterilul ca să nu mai fac copii”, a dezvăluit, printre altele, Spears în mărturia ei de 25 de minute.

Britney a mai declarat că se simte ca o sclavă a tatălui său, care a pus posesia pe toate veniturile ei și care a fost de acord ca doctorii să o treacă pe o medicație puternică, care includea pastile pe bază de litium, una care o făcea să se simtă ca și cum ar fi beată. Abuzul a continuat și acum trei ani, când vedeta a fost internată într-o clinică pentru boli psihice și a fost nevoită să stea pe un scaun timp de zece ore pe zi, o perioadă de o săptămână.

Instituția tutelei este utilizată în sistemul judiciar american în cazul persoanelor care nu pot să ia decizii pe cont propriu, precum cele care suferă de demență ori alte boli psihice.

Tutela instituită în cazul lui Britney Spears are două părți distincte - controlul aspectelor financiare ale solistei și controlul asupra deciziilor ei personale.

Cântăreața nu are acces la bani și alte bunuri materiale din 2008, avocații lui Jamie Spears, tatăl solistei, spunând că întreaga avere a solistei a fost administrată exemplar de către acesta.

Tutela a fost instituită în 2008 după ce Britney Spears a început să aibă un comportament tot mai chestionabil în urma divorțului de Kevin Federline și a procesului privind custodia asupra celor doi copii ai cuplului.

Cântăreața a fost constant pe prima pagină a presei de scandal din Statele Unite, fiind implicată în mai multe incidente și internată de două ori în spital.

Actrița Troian Bellisario a născut în parcarea spitalului

Actrița Troian Bellisario (35 de ani) a dat naștere celui de-al doilea copil, o fiică, Elliot, în parcarea subterană a spitalului. Troian și soțul ei, actorul Patrick J. Adams (39 de ani), mai au împreună o fiică, Aurora, în vârstă de 2 ani.

Actrița a intrat în travaliu în seara în care Patrick a revenit în L.A., SUA, de la filmările unui nou proiect în Toronto, Canada. În podcastul Katie's Crib, Troian a mărturisit: „Pauzele dintre contractii deveneau din ce în ce

mai scurte”.

Cu cât se apropiau mai tare de spitalul din Los Angeles, actrița se simțea din ce în ce mai „incomodă” în mașină. Din fericire, perechea a ajuns în parcarea spitalului, dar imediat apoi Troian a început să „țipe” din cauza durerii.

Patrick a fugit către intrare, unde a informat paznicul că „se întâmplă!”, însă acesta nu l-a luat în serios. Știind că bebelușul urmează să se nască, Troian a început să țipe: „Dă-mi pantalonii jos! Dă-mi pantalonii jos!”.

Imediat ce a făcut asta, actorul a putut vedea capul bebelușului.

În doar 4 minute și după doar câteva împingeri, Elliot s-a născut. Actrița și-a întors privirea către actor, care ținea bebelușul „invers”. „Și jelea. Deci mi-am zis: «E vie, e OK, respiră»”, a mai spus Troian. Pe lângă această experiență neplăcută, perechea a mai avut un impas în timpul sarcinii, când medicul a dezvăluit că micuța Elliot ar putea avea o problemă cardiacă. Din fericire, a fost doar o alarmă falsă.

Actrița Rachel Zegler va fi Albă ca Zăpada

Actrița Rachel Zegler, care și-a făcut debutul în lungmetraj cu rolul Maria în „West Side Story” al lui Steven Spielberg, ce urmează să fie lansat anul acesta, a fost aleasă să interpreteze rolul principal în „Albă ca zăpada/ Snow White”, remake pregătit de Disney.

Zegler, care urmează să joace și în continuarea „Shazam”, și-a manifestat entuziasmul pe contul său de Twitter, unde a publicat și un video în care apare alături de prințesa Disney într-un parc de distracții: „Avem multe de povestit”.

Marc Webb, care a mai semnat „500 Days of Summer” și „The Amazing Spider-Man”, va regiza filmul live-action, care nu are încă un titlu. Producția este așteptată să înceapă în 2022. „Abilitățile vocale extraordinare ale lui Rachel sunt doar o parte din talentul ei. Puterea, inteligența și optimismul vor deveni parte integrantă a redescoperirii bucuriei în povestea clasică a Disney”, a transmis el. Disney dezvoltă remake-ul „Snow White” din 2016.

După cum a fost anunțat anterior, Marc Platt va fi producător, iar Benj Pasek și Justin Paul, care au lucrat pentru „La La Land”, „The Greatest Showman” și „Dear Evan Hansen”, au fost aleși să compună muzica pentru film.

Printre cântecele din desenul animat original care vor fi păstrate se numără „Heigh-Ho”, „Someday My Prince Will Come” și „Whistle While You Work”.

„Albă ca zăpada și cei șapte pitici/ Snow White and the Seven Dwarves”, bazat pe basmul fraților Grimm, a fost lansat în 1937 și a fost primul lungmetraj animat al Disney.

De atunci, povestea a fost adaptată în mai multe rânduri, inclusiv în 2012 - „Mirror Mirror”,

cu Julia Roberts și Lily Collins, și „Snow White and the Huntsman”, cu Charlize Theron și Kristen Stewart.

Disney mai pregătește versiuni live-action pentru „The Little Mermaid”, cu Halle Bailey în rolul Ariel, „Pinocchio”, cu Tom Hanks, și „Lilo and Stitch”, regizat de Jon M. Chu, precum și un prequel al „The Lion King” din 2019.

Rachel Zegler este actriță, cântăreață americană și YouTuber. Ea joacă rolul principal al Mariei Vasquez în viitoarea adaptare cinematografică a West Side Story, în regia lui Steven Spielberg, programată să fie lansată în cinematografe pe 10 decembrie 2021.

Canalul YouTube a lui Zegler este activ din iulie 2015 iar în prezent are peste 203 de mii de abonați. Videoclipul în care Zegler cântă piesa „Shallow”, din filmul A Star is Born, a adunat peste 11 milioane de vizionări.

